

— Но той е изпълнилъ дълга си.

— Гроба си да изпълни. — Яростно закълна посетителката. Това ме възмути. Каква подла душа могатъ да иматъ нѣкои жени! Мжжътъ ѝ отишълъ да защищава родината, своя дългъ, а тя го кълне!

Жени! Жени! щадете мжжетъ си! Родилнитъ мжки и страдания сж усмивка предъ тия на мжжа. Елате жени, заедно съ менъ и погледнете въ тия болнични стаи, вслушайте се въ сподавения викъ на ранения, когато лѣкаритъ забиватъ ножоветъ въ тѣлото му, безъ да трепне мускулъ отъ лицето му. Вслушайте се какъ триона скърца и рѣже крака и рѣже.

Вий бѣгате! бѣгайте за да не падне труфилото отъ лицето ви. Бѣгайте, да не заскърца мозъкътъ отъ съвѣстѣта ви. Отвръщайте лице, очитъ да не видятъ какъ блика гной отъ ранитъ на защитниците на рода и честѣта — невиннитъ жертви на войната. По-скоро бѣгайте, страхътъ да не разкриви вашата усмивка, съ която плените празнитъ и суетни мжже, останали по домоветъ си, които на тълпи скитатъ по улицитъ, и съвсемъ се не грижатъ, че тѣхнитъ братя се жертвуватъ за тѣхното благо.

Подлеци! за тѣхъ и за женитъ имъ, като тая посетителка, нѣма родина, нѣма общочовѣшкото чувство: да се жертвуватъ за благо на цѣлъ народъ.

Тукъ е страшно! По-страшно е отъ адътъ. Тукъ живота вика, а този викъ връща затжплитъ къмъ действителността, която е страшна и уродлива.

Жени! жени! хвърлете тия модерни парцали отъ вашитъ разблудени тѣла, напуснете софийскитъ улици и елате да помогнете на вашитъ братя, на вашитъ бащи и либета, които страдатъ въ предсмъртна агония. Тѣ чакатъ отъ васъ сълзи, съ които да измиятъ ранитъ си. Плачете! Плачете! Веднага заплачете, рѣки отъ сълзи да потечатъ, рѣки отъ животворящъ еликсиръ, който да облекчи страданията имъ и тѣ въ просъница да се възродятъ и наново да се появивърху устнитъ имъ усмивката на живота. . .

Азъ страдамъ... Превързвамъ раненитъ, ала всичко върша като на сънь . . . жестокъ сънь. Всичко около менъ се върти. Вмѣсто говоръ и охкане, чувамъ нѣкакво